

Noored käisid Vaindlool

Oled sa vaimustatud väikesest üksikust kivisest saarest keset Soome lahte, kus alaliselt viibib vaid kaks inimest ning kus maismaast paistavad vaid ähmased siluetid?

Kui jah, siis on **Vaindloo** sinule just õige koht.

8. juulil võtsid pika tee Vaindloole ette kolm noorkotkast ja seitse kodutütart ehk kümme noort inimest Lääne-Virumaalt: Raivo, Henry, Heitti, Triin, Piret, Pille, Elis, Gerly, Pirgit ja Eda. Esmalt sõitsime piirivalvele kuuluva bussiga Rakverest Kundasse, kust jätkasime reisi hästi armsa väikese laevaga, mis tormiga üsna kenasti õõtsub. Meie õnneks oli 8. juulil ilus ilm ja meri vaikne. Mingeid vahejuhtumeid sõidu ajal polnud ja umbes poolteise tunni pärast saabusime Vaindloole.

kesti vaba aega, mille sisustamiseks käisime tihti tule tornis, ujumas, saunas, saare põhja- ja lõunatipus, hukkunud Inglise meremeeste mälestuskivi vaatamas, kalal; ronisime rannal oleva suure rändrahnu otsa, mängisime pilli ja kaarte ning tegime süüa. Toiduained tuli mandrilt kaasa võtta ja kohapeal kokku keeta. Teiste toidukordadega oli kuidas kunagi, aga pannkooke küpsetati igal õhtul, kõike ei jõudnud ära süüagi.

Vahel saime televiisoriki vaadata – Vaindlool on olemas üks mustvalge pildinäitaja ja elektrigeneraatorid.

Magati põhiliselt majas, aga kahel ööl käisime Pillega tuletorni rõdul värskes õhus magamas. Esimesel ööl me sinna kauaks ei jäänud, sest vihma hakkas sa-

Vabal ajal käisime ka hukkunud Inglise meremeeste mälestuskivi vaatamas.

Vaindloo saar asub mandrist umbkaudu 30 km kaugusel, on üsna väike ja väga kivine. Ainult keskel, kus maapind on kõrgem, kasvavad rohi ja mõned põõsad. Puid pole ühtegi. Inimloomingust on Vaindlool tuletorn, kaev, pisike aiamaa, midagi muulitõolist, suuremal hulgal erineva lagunemisastmega maju ja üht-teist muudki. Alaliselt on saarel kaks piirivalvurit, koer Robi, kass, jänes ja meeletul hulgal linde.

Seadsime end ühes majas sisse. Meie ülesandeks oli piirivalvurite ja ehitusmeeste abistamine, mis enamasti seisnes puitmaterjali vedamises ja ümberpaigutamises. Et meil tööd eriti palju polnud, oli roh-

dama, aga teise ööbisime täielikult seal, hoolimata tugevast tuulest.

Meie sealoleku ajal leidis endale peomajas uue kodu ja koguni oma toa ka üks pardipoeg. Ta leiti reede hommikul perest mahajäänuna rannast. Väikelastel pole teadagi soovitatav üksi vee ääres olla ja piirivalvur tõi ta sealt ära. Nimeks sai linnupoeg üksmeelselt Kutu-Piilu, sest karta on, et kui meestel toit lõpeb, siis teda kauaks enam ei ole.

Tagasi koju pidime algusest tulema laupäeva, 12. juuli hommikul kell 9, kuid neljapäeva õhtul jõudsid meieni sõnumid, et laev on paranduses ja enne teisi-päeva pole mingit naasmis-

lootust. Meeleolu langes selle peale muidugi nullilähedaseks, sest poleks „Wesenberg-Rockile“ jõudnud, rääkimata sellest, et närvilised vanemad, kes lapsukesi laupäeval koju ootasid, sattusid paanikasse.

Reedel olime oma saatusesega juba leppinud, kui meie suureks rõõmuks heitis õhtul Vaindloo juures ankrusse piirivalvelaev, millega pidime ikkagi laupäeval Kundasse saama. Ülevas meeleolus küpsetasime ära kogu allesjäänud pannkoogijahu ja läksime kella kolme paiku magama.

Umbes tunni aja pärast aeti meid äkki üles ja öeldi, et korjaksime oma asjad kähku kokku, sest kell viis

pidi olema väljasõit. Kotid olidki 15 minutiga pakitud, kuid laeva peal ei andnud keegi endast elumärki ja üsna ruttu sai selgeks, et tegu oli ühega piirivalve julmadest naljadest. Uni oli loomulikult läinud ning Triinu ja Pireti laululõõritamise saatel jäime ootama, millal kell üheksa saab. Meil vedas: ega olnudki vaja nii kaua passida, sest umbes seitsme paiku jõudis Vaindloole teine laev. Miks meile kaks laeva järele saadeti, ei teadnud keegi. Saabunud laev võttis meid kohe pardale ja tõi saarelt ära. Kahjuks ei olnud laupäeval enam sugugi nii ilus ja vaikne ilm kui teisipäeval ning paljudel kippus merel süda pahaks minema. Va-

hepeal läks asi koguni nii hulluks, et Kunda tsemenditehase korstnad tundusid olevat maailma kõige kaunim vaatepilt.

Lõpuks olime siiski sadamas ja ronisime laevalt maha. Kogemata jäi aga Pille kajutisse magama, ehkki Piret käis teda äratamas. Pille puudmist märkasime viimasel hetkel – laev oli juba ära sõitmas. Saime oma seltskonna kümnenda liikme ikkagi elusalt ja tervelt kätte ning kõik kümme jõudsid õnnelikult koju.

Täname meeldiva ja huvitava reisielamuse eest Eesti piirivalvet ja eriti Fred Kaasikut, kes meile sellise võimaluse pakkus.

Eda Post